

<<<HØST ØST-REISEN 1997>>>

Reiseberetning fra hele reisen.

Forfatter: Georg "Jojje" Larsson

(Den originale reiseberetningen inneholder flere figurer og bilder. Disse er ikke med her.)

Höst Öst 1997

Fuffens och rackartyg i förspelet till den 30:e resan

Redan på förra årets resa deklarerade legendarföreningens kassör, Gustavsbergs-sonen Jan Dahlgren, följande: "Det här är min sista resa, jag åker INTE med nästa år. Punkt, slut!"

Vi som stötte på honom under årets diverse race, fick samma deklaration prompt upprepat för oss. "-Nej, INTE en gång till!" Det lät en smula märkligt minsann, men han stod fast vid sina ord. Därmed skulle hans svit på nästan 20 resor brytas, och en epok gå i graven. Människor möts och skiljs, det är väl så det är i livet, och så är det även med den här resan. Vart man än kommer i OL-sammanhang så råkar man alltid på någon bekant, och gamla kära minnen dyker upp i "huvet på en gammal gubbe".

I Kånna som ligger ett stenkast söder om Ljungby gick årets Smålandskavle. Här råkades både en och annan som var ute i samma ärende. En som dock inte riktigt var ute i samma ärende kunde höras i en ihärdig högtalarröst: "-De vaa'la enna bra! Nuu taaar vi lyckohjulet. Ni har vunnit ett aaavgssystem till en Dattsun..." Skämt åsido - Loket har gjort mycket för idrotten, och är värd all heder. Kom att tänka på fjolårets resa, då vi hade Lokets granne med oss i bussen. Kånkade mina kollin ner mot en buss, som visserligen inte skulle åka hemåt, men väl var laddad med en hopper trevliga människor. Det var dags för årets Höst-Öst-resa, och här samlades många av resans deltagare, dock inte alla. Färden kunde starta mot främmande land.

SKÅNE

Det första i raden av främmande länder heter som rubriken, och dess fana har något misstänkt rött i sig. Helt ovanligt är det nu inte att fanorna i Höst-Östresornas länder har den beståndsfärgen. Kanske var det därför som reseledaren Peo proklamerade en första Gräns Pivo Cup, vilken skulle ha kunnat förhöjts till Gräns Akvavit Cup. Det var för ovanlighetens skull hela vistelsen i området, som skulle uppskattas. Alla i bussen uppskattade mycket vår vistelse i Skåne, som varade i cirka 20 minuter. Och den resenär som allra bäst uppskattade var endast någon sekund från en "clean hit". Applåder och fanfar.

BLEKINGE

I Karlskrona låg Polenfärjan Lion Europe vi kajen och väntade på oss. Vi hade ett par timmar till avgång. Vad skulle vi då hitta på undrar ni säkert. Kings Crown hette plejset, och ölet skummade gott. Vi hade väl suttit en god stund och ljugit för varandra, när samtliga hakor plötsligt slog i golvet så det skramlade i plomber och bryggor. In kommer Janne Dahlgren...(!!!!!) Ja, just han, Janne Dahlgren!!! ..med det bredaste leendet i landet.

Nu kan jag inte hålla mig längre, måste citera ur hans reseskildring: "Blåsningen har startat, släng dig väggen Lennart Swahn..." Mullvaden Peo var ombedd att utelämna JD i alla utskick, men se till att boka in bedragaren, f-låt skall vara JD, i alla nödvändigheter. Vidare hade Inger Glans förberetts på att kolla upp de eventuellt nya legendarerna, eftersom hon var en presumtiv styrelsekandidat (ingen sådan skulle ju åka i år). Hon "...svalde givetvis betet!" Janne berättar vidare hur han utan att veta något om Karlskrona ändå lyckades lokalisera både bussar och rätt krog: "Hur göra för att överraska? Jo, jag gick fram till pubens fönster och spanade in läget, hur satt folk och framförallt var satt Inger, hon som verkligen var "blåst". Fick vid entrén kontakt med Truls Veslum att få ut busschauffören Vello, lämpade in baggaget i bussen och gjorde entré - bakvägen. Behöver jag säga att över-raskningen var total, och åter... ...släng Dig i väggen Lennart Swahn."

Peo kunde till sist räkna in samtliga 58 resenärer, som antråde fartyget. Vi reste i 4-bädds "world wide"-hytt, och hällsades med ett varmt "witamy" ombord. Lion Ferry's Lion Europe bjöd på ett "swedish smorgas-board", av klassiskt snitt. Den inte lika klassiska varietébaletten var enligt vanligtvis välunder-rättade källor från England. Det dementerades dock från källor i publiken, som påstod att sångaren mr. Michael egentligen hette " ". (Kodad text, personen i texten har ingenting med personen i texten att göra). Samtliga inblandade har förhörts i fallet. Gärningsmannen försvann från brottsplatsen i skydd bakom ett draperi, och befinner sig fortfarande på fri fot. Vittnen säger sig ha iakttagit flere personer, både kvinnliga och manliga, samtliga maskerade och på olika sätt involverade i den dramatiska upplösningen. Rederiet Lian Ferry har inte gått att nås för en kommentar av händelsen.

POLEN

Vi anlände till NordPolen på morgonen, måndagen den 27:e oktober (*Dwadziescia siedem, Pazdziernik*). Den

nordliga vinden hade under helgen gett ett snötäcke på mellan 10-20 centimeter längs hela kusten. Gdynia var i morgonrusning, och efter ett strövtåg i det pittoreska hamnområdet med de många långtradarna i snöslasket kunde vi sitta upp i bussarna för en färd ut till den lilla orten Rumia där vi hade OL. Fyra gafflade slingor, med en avstutande gemensam dito. De tunga snömolnen skingrade sig lagon till start. Och fick all snö uppe i bokarnas trädkronor att börja smälta. Det hela var mycket vackert i solskenet, bokskogen grät. Jag kom att tänka på den där gången då vi var på Jukola, och det i programmet stod att vegetationen bestod av "dyster granskog".

Färden startade mot nästa land. Vi for tillbaks längs kusten förbi Gdynia, Sopot och Gdansk. Hela regionen andas hamn, varv, raffinaderier och industri. Här bor ett par miljoner människor, och området har haft en särställning i historien. Bl.a. fungerade konflikten därom som ett rättfärdigande för det tyska angreppet på Polen 1939. Fackföreningsrörelsen Solidaritet bildades på Leninvarvet i Gdansk osv. Polens längsta flod Wisla mynnar här. Av sommerens stora översvämning-katastrof syntes som väl var inget. Mörkret föll, bussfesten tilltog. Vi närmade oss den ryska gränsstationen Momonovo något sent pga väglaget. Peo lyckades etablera samband med de mötande ryssarna med hjälp av detta telfonkort (bilde i originalberetningen), som denna gång räddade oss. En rysk militär gjorde entré i bussen. Tystnad anbefalldes, men fick föga gensvar. Ett par gånger var han på väg att vända på klacken och kliva ut. Här var det nära att gränspassagen fått ett snyggt och prydligt årsbästa, men det stannade vid ynkliga 2 timmer rätt precis, vilket Höst-Öst-räven JD (f-låt skall vara bedragaren), prickade in. Snödjupet på de parkerade bilarna vid tullhuset var minst 2 decimeter. Good bye Poland (*Do widzenia Polska*).

KALININGRAD (eller - Vi ses i Hammarkullen)

Vår ryska guide, Olga, presenterade sig. Hon följde med oss på vår resa genom den ryska enklaven Hammarkullen (f-låt skall vara Kaliningrad). Precis som på den gamla Intourist-tiden. Staden Kaliningrad (på tyska Königsberg i Preussen), for vi genom i mörker. Den blev nästan helt förstörd under andra världskriget. Här bor en halv miljon, som främst lever av varvs- och verkstadsindustri. Vårt mål var Hotel Volna, som ligger i Svetlogorsk vid kusten. Trots den sena timmen (midnatt), fick vi middag. Dessutom ankom en gigantisk leverans kartonger med klirrande gratis innehåll, som ett litet trivsamt led i neutraliseringen av gästernas starka löpare (vilka ändå redan låg och sov?).

Orienteringen i Svetlogorsk får nog betecknas som en av höjdpunkterna på resan. Kartan var dålig med våra mått mätt, men inramningen av det hela var mycket minnesvärd. Stort startfält med lokala löpare mitt på en vanlig arbetsdag, tisdag. Nummerlappar. Snitsel till en separat startplats. Walkie-talkie-samband med målet, för att ge nya starttider åt oss som inte begrep

startproceduren. En ivrigt videofilmande dam, mitt i den drypande, våta och snötyngda skogen. Det blev dessutom rätt tider i mål. Varm vätska under loppet. Varmt te med pirog efter loppet. Målfälla och tävlingsspeaker. Och allt inom gångavstånd från hotellet. Inte illa.

Lite kurios: I tävlings-PM som vi fick står att det inte var att rekommendera att ta en simtur i havet nattetid, om nu någon skulle ha haft sådana planer. Resans yngste deltagare, Daniel Rådeström (H18) gjorde debut i H40...(!) inte illa. Vi väntar med spänning på att få höra om alla nya ålderskrämpor. Vidare hade jag en stund under mitt löp sällskap med två livligt tjtattrande ryssar, spartanskt utrustade med blankslitna gympaddingor á la Adidas Biafra i snömodden. Ni skulle bara ha sett dem åka kana i backarna, det var en syn det. För att inte tala om alla dessa ryska interjektioner, som ingen trodde fanns.

Avresa till nästa land. Via Zelenogradsk for vi ut på det långa näset som skär av Östersjövikens "Kurskij zaliv" upp mot Litauen. Det långa näset är en nästan 10 mil lång sandås, bildad av inlandsisen. Den är bara någon kilometer bred, hela vägen. Innan vi nådde gränsen gjorde vi ett besök på ett naturmuseum med guidning. Där fanns bl.a. en uppstoppad varg, skjuten på samma näs.

Bussen for vidare på det berömda näset. Dags för ett par bevingade ord: Peo kom tillbaks från ett besök bak bussen, han utbrast "*-Dom hällde i mig något, så nu ser jag inga färger längre...*" Två andra anteckningar med citat av Anders Graad som jag har någonstans härifrån lyder: "*-Normännen åker i den lugna bussen, och Allan i den mindre lugna...*" och "*-Nu åker vi in i dimman här.*" Jag kan inte undanhålla er någon av dem.

LITAUEN

Klaipeda (på tyska Memel), hamn och industristad vid inloppet till Kurisches Haff (Kurskij zaliv, eller Kuriska viken), 200.000 habitanter. Dit kom vi på kvällen, tisdagen den 28:e oktober. Den här staden har haft många herrar, mest har den varit tysk, eller preussisk, men även svensk vid ett par tillfällen under 1600-talet. För tillfället är den ockuperad av litauiska bolsjeviker, som det skulle ha hetat under sovjettiden. Visste ni förresten att det litauiska språket är det älderdomligaste av de nu levande indoeuropeiska språken, berikat med bl.a. sju kasus, dualis och flera substantivdeklinationer. Eller hur, som man säger i Tensta. Eller hur - ba!

Vi tog en liten stadspromenad till restaurangen. Alla hittade dit, men ingen vet hur. Eller hur. Fantastisk service. Betalade drickat med medhavda US-dollar. "Ooh", sade flickan, försvann och kom tillbaks med växel pengar i... US-dollar. Det var ju inte meningen att ställa till ett sådant besvär. Drickat förresten, kunde här bestå av "Baltijos Ekstra", populärt kallat Baltjouce.

Kvällens sångprestation svarade herr Troeng för. Chuck Berrys gamla "My Ding-A-Ling" (1:a i USA 21-28/10 1972 och 1:a i England 15/11-16/12 1972)

fick en ny tapping med svensk text - "Min dingeling". Texten är en allegorisk framställning om... Men hållå, eller hur –ba!

Kvällen fortsatte i kulturens tecken för alla hågade jazzfantaster. Jazzklubb. Dit, eller om det var därifrån, eller både och, åkte man i taxi. Ett trevligt, lungt och säkert sätt att färdas på, eller hur... Osökt glider jag nu in på nästa avvikelse från ämnet: Jag var banläggare på en träningsstävling i höstas på ett ensligt beläget ställe ute i skogen. Sent anländer det en entusiast som ville starta. Han kom i taxi. I Huddinge, söder om Stockholm hade han klivit in i en taxi och bett att få bli körd till... Paradiset. Det hade inte chauffören från början ställt upp på, men killen visste var Paradisets raststuga fanns och till slut kom de iväg. Kan förresten varmt rekommendera alla orienterare att provlöpa den skogen, den är paradisisk. Jag lovar.

Upp i gryningen onsdagen den 29:e oktober. Bussen for iväg, inte till ett nytt land, men väl via färja över till det berömda näset. Två race på samma dag, hade vi därute. Kartorna var tiptop, de hade framställts i samarbete med norrmän inför World Cup-tävlingar 1996. Förmiddagen bjöd på backig tallmo, med en sådan där obegriplig negativ gropkurvning som alltid gäckar och ställer till det för en annan. Som grädde på moset fanns det många träskulpturer längs stigarna. De stod ddär och grimaserade åt en närman sprang fel. Nästan som inskolningsklasserna här hemma, med ledsna och glada gubbar. En titt i JD's "strålande" resultatlista visar att det även denna dag kutade en hel del lokala löpare bland oss. Så var det det där med taxiresenärer... In på gårdsplanen svängde en taxi. Ut blev några som blivit akterseglade i Klaipeda, men som ändå på detta sätt lyckats ta sig ut till OL-tävlingen. Starkt jobbat! Att få en litauisk taxi med på färjning, och dessutom hitta gänget i bushen, det var bra gjort. Vem av er pratar litauiska?

Efter lunchen på sommarrestaurangen hade vi OL längst ut på det berömda näset. Här var det nästan platt, även om vi var ute en bit bland kustlinjens sanddynor och trampade i sanden. Undrar förresten hur ofta en sådan karta behöver revideras, sanddynor ligger väl inte still. Det enda som förändrar våra kurvbilder här hemma är vel dynamit. Tillbaks till ämnet.

Det blev en liten paus i väntan på färjan tillbaks till Klaipeda. Några satt och slöade i bussen, andra höll till kring de små kioskerna som var öppna. Plötsligt hördes hästhovar. Klippetiklopp klippetiklopp... En herrlös häst av det grövre slaget gjorde entré. Vi som stod och mumsade vid kioskerna kände en viss oro, men pålle skrittade helt lungt förbi alla kex- och chipspåsar och försvann lika plötsligt som han dök upp. En klart ökad aktivitet kunde skönjas i bussarna.

Morgon den 30:e oktober, utcheckning från hotellet, som hette Viesbutis. Vi hade OL i Klaipedas norra utkanter på en mycket detaljrik karta. Underlaget var fortfarande snö, runt 10 centimeter, som vi haft hela tiden. Påsen med löpskläder började bli rätt häftig vid det här laget, det var ingen lek längre. Att stå i snön

med den ångande påsen, ruggigt stinkande och blöt, började bli lite knepigt. Här hemma hade det aldrig gått, men att ställa in pga detta lilla faktum var ju knappast att tänka på, man kände trycket från gruppen. Konstigt nog gick även det bra, bara man fått på sig eländet och kunde börja jogga upp värmen. Ännu ett race.

Bussen stävade så inåt land. Bakom oss lämnade vi den långa kusten, och snötäcket avtog. Ortsnamn som vi passerade kunde få en att tro att vi var långt bort i Asien någonstans. Vad säga om Gargzdai, Kretinga, Kursenai och Siauliai, orter som bara ligger 20 landmil från Sverige. Dem har ni väl alla läst om i småskolan? Eller hur. Apropos Siauliai, här ligger östra Europas störste, före detta militära flygplats. Enligt dess specifikationer, så kan man här landa alle typer av flygplan. Inklusivt Nasas Space Shuttle, även om det säkert skulle undvikas i det längsta.

Utanför Siauliai ligger även den kända korskullen (*Kryschio kalno*). Vi gjorde som påven 1993 och hedrade platsen med ett besök. Det finns ett oräkneligt antal kors på den här platsen, och numera ytterligare tre. De hängdes upp av legendarföreningen till minnet av tre avlidna legendarkamrater. Här fanns i mitten av 1800-tallet ett 20-tal kors. 50 år senare var de 130. 1903 155st. 1922 bara 50 st. 1938 över 400. 1960 över 5000. Mellan 1961 och 1975 så "*ne karta buvo sunaikinti, bet chmones vis state ir tebestato naujos.*" Så var det med den saken. De är så att säga obegripligt många.

Vi for vidare till ett annat land. Här var det visumtvång för samtliga resenärer utom för norrmän...(!) Det hela hade visst med EU att göra, fråga mig inte bara hur. Passeringen tog endast någon timma. Det var ovanligt lite, alltså måste det ha varit norrmännen som sinkat oss tidigare..(?) Eller hur?

LETTLANDS (lokal stavnings)

Färden gick vidare "*uz Jūrmala*", som det stod på de lokala skyltarna. Vi checkade in på hotell Lieupe, och ställde oss i hisskön. Hissen var en gammal kvarleva. Knepet bestod i att först trycka in rätt etage, och därefter trycka på knappen med de båda kyrilliska bokstäverna " ". Vilka tillsammans betydde "gå" enligt en annan beskrivning. Jag tror att det var några som tog det där med "gå" en smula bokstavligt... Ingen nämnd, ingen glömd.

Efter en lugn natt... (nåja), hade vi OL en bit bort efter Bulduru Prospekts (dvs hovud-avenyn). Bussning för alla med ålderskrämpor. Reseledaren Peo greppade micken för viktig info. "*Vi har celebra lokala löpare som deltagare idag. Alida Abola tvåa på VM, Indulis Peilans, Ants Grende.... Var där någon mer??*" Röst i bussen: "*Janne Dahlgren.*" Peo svarade direkt med "*Han är inte lett...*" ...stort garv i bussen.

Sjätte löp på fem dagar började visa sig så smått i JD's resultatlista, de kortare banorna fick förstärkningar.

Annars må man säga att närvarofrekvensen på OL-löpen det här året låg på en ovanligt hög nivå, allt enligt den *alltid* välunderrättade källan Peo.

Stadsvandringen i Riga kunde ha gett lite mer. Tyvärr hamnade vi i bilköer, och därmed blev det tidsnöd och en rask march genom den gamla staden. Här kommer lite info om vad vi såg. Riga är en miljonstad, och Baltikums största. Den stora andelen ryssar kunde vi se i alla tiggare på gatorna som inte fanns för några år sedan. Det forna herrefolket är andra klassens medborgare idag, naturligt nog. Av minnesmärken som vi passerade kan nämnas domen, vilken är från 1200-talet. Det är Baltikums förnämsta tegelbyggnad. Kattstatyn på taket, kan jag tyvärr inte historien om. Minnesstenarna i parken är från den korta, men dramatiska frihetskampen för mindre än tio år sedan. Här skjöts en berömd filmare ihjäl i gatustriderna med de ryska elitsoldaterna i "svarta baskrarna". Självt jag i Riga ett halvår efter den händelsen, då var parken full av tända ljus. Frihetsmonumentets bas badade i blommor, och barrikader och murar med antisovjetiska slagord fanns fortfarande kvar här och var. Starka minnen. Frihets-monumentet restes 1935, och fick märkligt nog stå kvar under hela sovjettiden. Att lägga blommor vid dess bas var strängt förbjudet, och kunde medföra långa straff. Platsen hårdbevakades, och man lade om trafiken så att en av de hårdast trafikerade gatorna passerade där. Idag ligger det i en park. Moder Lettland-gestalten högst upp har vidare en kopparbeslagning av den svenske smeden Ragnar Myrsmeden. Monumentet var, och är den främsta frihetssymbolen för det lettiska folket. Ett annat gammalt minnesmärke vi passerade är den så kallade Svenskporten. Riga var en svensk stad mellan 1621-1710 (89 år). Det var när Gustav II Adolf's soldater inte orkade gå runt stadsmuren som Svenskporten uppstod. Resan gick vidare mot nästa land.

Det var då som legendarföreningen samlades i den ena bussen för årets rådslag. Övriga kreti och pleti fick snällt byta buss, och finna sig i att dväljas i ovisshet över överhöghetens ukas. Somliga individer ur pöbelbussen kallades över en i taget. Vad som utspelade sig under dessa seanser är för all framtid höljt i dunkel. Men alla extra PP var säkert belöning nog.

Det närmade sig gränspassage, Gräns Pivo Cup proklamerades. Av någon anledning lämnade vi huvudvägen för att uppsöka en gränspassage till den etniska orten Ape. På den lettiska sidan var skyltningen minimal eller obefintlig, orienteringsproblemet uppstod. Den gamla slagdången "Nu backar vi! kunde höras. Anders Graad greppade micken och lämnade denna information "-Pfft.. pfft... Vi vet inte var vi är, men vi har en springande guide framför bussen". Rätt som det var hade vi kommit rätt. Men där blev det stopp, denna passage var endast till för baltiska medborgare. Aj aj, bara att lägga in backen och ge sig upp på huvudvägen igen. Genast uppstod en Gräns Pivo Cup-tvist i bussen. Skulle detta ingå eller inte. De inblandade i den gränstvisten lär fortfarande gräla i ämnet. Den estiska gränsen nåddes till sist. Och även om man endast

räknar andra försöket så blev detta den längsta passeringen under resan. PP blev ett trängande behov. Några smög in bakom gränsstationens enkla barack. Då rusade plötsligt en tjänsteman ut, högljutt och argt argumenterande på estiska. Vi kallade på Vello för medling. Han var upprörd över det vi gjorde, och uppmanade oss att gå till skogen i det ärendet. En lite ovanlig begäran vid en gränspassage - spring till skogs.

ESTLAND

Vi nådde hotel Kubija utanför Võru på kvällen den 31:a oktober. Turistchefen Sixten Sild med fru i Võrumaa (Võru län), mötte oss. Han var vår uppskattade värd under vår korta vistelse i trakten. Efter middagen på hotellet presenterade sig den nya ledningen i legendarföreningen. Till dess nya högvälborne ordförande hade valts Johan Thysell, och till ny vice dito valdes Inger Glans. Andra tunga beslut voro även detta år fattade efter svåra våndor, vilka resulterade i:

Nya legendarer 1997:

Nr.88 - Lennart Björkman, OK Orinto

Nr.89 - Hans Eliasson, OK Orinto

Nr.90 - Ulla Engelby, IK Stern

Nr.91 - Georg Larsson, OK Södertörn

Nr.92 - Terje Gudbrandsen, Hamar OK

Stipendiater 1997:

Mats Troeng - För framförandet av (och allsångsledare för) låten om sin "Dingeling".

Truls Veslum - För smakfull och elegant klädsel vid middagar och festligheter efter tävlingarna.

Samtliga fick stormande applåder och jubel (känns lite knepigt att skriva om det när man är inblandad, men så var det).

Morgon den 1:a november. Vi bussades till Baltikums högsta punkt "Muna mägi" (318 möh), vilket mycket riktigt betyder äggberget på svenska. Det är bergets mjukt rundade form som gett det eggande namnet. I klart väder är här milsvid utsikt in över tre länder. Vi hade tyvärr mulet, dålig sikt och kall blåst den här dagen. Sixten guidade oss vidare i detta vackert böljande skogslandskap med många små sjöar. Han berättade att det är snösäkra trakter pga höjden över havet. Ironiskt nog var det första dagen på den här resan som vi hade snöfritt... Men jag kan bekräfta det som Sixten sade. I den lilla orten Ottepää i närheten finns ett sporthotell, där sovjetiska skideliten varje säsong samlades på tidiga träningsläger. Ungefär som när vi reser till våra fjäll för snöläger.

Vid sportstugan Kütiorg hade vi OL. Kartan är typisk estnisk, och den svårlopta terrängen blev nog en överraskning för de flesta, speciellt då vi hade haft tallhed i fyra race. Här är lite kuriosa: På definitionsappen stod "Peo in Kütiorg", vilket även är lite lustig på estniska. Det estniska ordet "pidu" betyder "fest", och det som stod på lappen kan översättas till "festen i Jägardalen".

Efter lunch i sportstugan, och all avtackning, kom vi iväg på tok försent på vår färd mot Tallin. Våra busschaufförer rattade för allt vad tygen höll. Regnet tilltog, och i detta läge sade naturligtvis vindrutetorkarna upp sig, och slutade fungera. Men våra chaffisar fixade naturligtvis detta lilla debacle, så färden kunde fortsätta säkert. Det började närma sig avgångstid för färjan till Helsinki. Att åka runt Finska viken verkade inte så lockande, så med hjälp av mobila telefoner etablerades kontakt med Silja Line. Tack och lov, de inväntade oss trots nästan trekvarts försening. Den tullpasseringen gick så fort att vi inte ens hann utlysa någon Gräns Pivo Cup. Frågan är om det inte var nytt Höst-Öst-rekord (eller kanske bottenrekord, beroende på hur man ser det). Silja Lines "Wasa Queen" tog oss över "Finskij zaliv", i rutten som av esterna döpts till vodkaexpressen.

FINLAND

I Helsinki mötte oss legendaren Heikki Frilander. Han lotsade oss till Finnhostell vandrarhem, och var även med oss under hela söndagen.

På söndagsmorgonen hade vi OL i Pasilaparken, som inte ligger långt från det nybyggda ishockeypalatset Hartwall Arena, Där kan man bada bastu i loge, och samtidigt se på matchen genom ett panoramafönster. Det ni.. Vi fick oss ett besök på IOF's kansli, som ligger i staden samt en presentation av organisationen av IOF's Generalsekreterare Barbro Rönnberg. Lite märkligt tycker jag som lekman att det är, att inte IOF är större, om man betänker hur starka de olika nationella förbunden är. Detta faktum hämmar säkert även vår idrotts position i sportvärden. Ta inte den här avvikaren som ett påhopp, de en och en halv personerna på kansliet gör säkert ett gott arbete. Ni får ursäkta om jag blir lite filosofisk så här på nattkröken när detta skrives, men meningarna poppar liksom lättare fram när man är övertrött.

Återstår att berätta om Nordiska Mästerskapet i terränglöpning, som vi besåg. Det kutades raskt värre runt stadens Botaniska trädgård. Vi gladdes alla åt orienteraren Karsten Jørgensen från Danmark, som satte alla specialisterna på plats i ett vansinnesryck och vann. Starkt. Jag märker att det kvinnliga inslaget i den här reseskildringen inte når upp till någon önskvärd kvot. Därför ser jag mig nu även tvungen att inflika att det blev en lokal (mycket bejublade) finsk serarinna i damklassen, till förtret för oss svenskar som hejade på Sara Wedlund. Satt för övrigt och tittade på Eurosports sändning av EM i terränglöpning, som gick ett par veckor senare i Portugal. Den engelske reportern nämnde inte ens KJ förrän han började synas i täten. Men då han till slut segrade i spurt skrek reportern "-*Look at the power of the orienteer..!!!*". Sådana ögonblick är obetalbara.

Silja Lines flytande hotell "Serenade" tog oss västerut i natten, tillbaks till det land där resan en gång startade. Vi åt smörgåsbord och CeGe ordnade ett spontant gruppfoto i en trapp, kul. Om han nu inte kom med på

det fotot, så finns härmed detta bevis på att han klev ombord på båten: (bilde i originalberetningen)

Kör hårt i spenaten, hälsar:
Georg "Jojje" Larsson